

אפילו בשבת. פירש בקונטרס שצנת ציוס המחרת ולפי"ה ה"ל למינקט אפי' ציוס השצנת ולמאי דפרישיתא דעיקר פלוגתייהו בחול אחי שפיר: **פינה ממיחם לביהם מהו.** וא"ת דצפרק צמה טומנין (לקמן דף נה.) תניא וכן היה רשב"ג אומר לא אסרו אלף צאותו מיחם אלף פינה ממיחם למיחם מותר אלמא צמיחם אחר שרי טפי והכי משמע איכא אור"ת דהכא גבי השהה ע"ג כירה כשהוא צאותו מיחם שהוא חס לא אחי לתתוי אלף צמיחם אחר שהוא קר אחי לתתוי אלף גבי הטמנה שרי טפי כשהוא קר דצמיחוי מועט לא יועיל: ורשב"א מפרש בשם ר"י דהתם בהטמנה דהו לזוך מחר ליכא למיחם למיחוי דגלגל חתוי יתחמם הרבה אלף הכא דבעי לה גלילה איכא למיחם למיחוי ומיחוי קאת משמע התם דמיירי צמטנין גלילה (ת"י):

תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא אא יתן בו. אי להחזיר תנן הכא נמי האי לא יתן לא יחזיר אלף להשהות משהה אפילו צמנו שאינו גרוף וקטום כמשמעו בפ"ק (דף יח.): **דשרינן קידרא חייתא ונשיל כמאכל** בן דרוסאי אפילו צאינו גרוף וקטום ומשמע התם דצמנו קראי חא דקתני התם לעיל לא תמלא אשה קדרה (א) עסקיית' כו':

אי לימא בשאינה גרופה. האי ליטנא לאו דוקא דלציי סבר דלא מיתוקמה צגרופה דגרופה לא מסתבר ליה שיהא חילוק צין גפת ועיס לקס וגבצא דאי הוה מלי צאי לאוקמה צגרופה דקמיון לה רב אלף לא הוה מלי למשפט מילי"ה ורב אלף דמוקי לה צגרופה סבר דיש לעולם יומר חוס כשהסיקוה צגפת ובעיניס אע"ג דגרופה מצקס וגבצא:

תניא כוותיה דאביי בו. יש דגרסי בקיפא כופח שהסיקוה צגפת ובעיניס (ב) אין סומכין לה דאי גרס סומכין לה לא חא חא כוותיה דאביי דאית ליה דצנפס נמי אין סומכין (ג) כדאמרנין לעיל וי"ל דאי גרסינן סומכין (ד) איכא לאוקמה צגרופה ונקט גפת ועיניס לרבותא דאפילו הכי סומכין לה (ה):

א ימינינה בחור. אע"ג דלמר צלא יחפור (ו) צ"ד דף יט. (ז) דחול דקרי מקרי דתמיס ממיס והכא צ"ה ה"ל קרית ליה דצנפס צחול שהחוס צממה דומיא דאצק דרכיס: **מעשה והביאו סילון שר צונן** לתוך אמה שר חמין

בו. מצעד יוס הצירוף דפירש בקונטרס ואין שום איסור כלל בהצאה דתניא צפרק קמא (דף יד) פותקין מיס לגינה ומתמלאת והולכת כל השצנת כולה ואסרו צרחינה גזירה שמה יערבס צצנת ולערבס צצנת אסור משום מולדות האור ומשיצא כחדא גזירה (ז) ואס היינו מפרשים דצנפס היו צו נקציס וכשהיו רוחאים צצנת היו פותחים הנקציס ומתערבצין האוניין צמחין הוה אחי שפיר טפי דשתא ליכא אלף חדא גזירה אטו חמי האור אף צגמרא מדמי לה להטמנה מצעד יוס ויליף מינה לאסור להטמין

להו גלגל מאי אמר רב

מחזירין אפילו שצנת. ציוס המחרת ולא תימא פלוגתייהו משחשכה והתם הוה דשרו משום דמוכחא מילתא דלדעתא דלדודי לזוך מחר שקיל ליה אלף ציוס לא מוכח דשקיל ליה אדעתא דלדודי וצטלה לה הטמנה וה"ל כמטמין לכתלה: **קומקום.** יורה קטנה: **דיוטא.** עלייה: **(לקומו.** לכירה: **אלף הניח על גבי קרקע** אסור להחזיר דצטלי לה הטמנה לאתמול והוה כמטמין לכתלה: **לגרמיה.** יחיד הוה צדכר ואין הלכה כמותו: **סלאן צמקל מהו.** כעורן צידו דמי או כהניחן ע"ג קרקע דמי: **פינן ממיחם למיחם מהו.** מי הוה כמטמין לכתלה ואסור להחזיר לכירה או לא: **מיחם.** קומקום שמחמם צו חמין: **בתנאי סנו.** מתוך שקצר למעלה ורחצ למטה נקלט חומו לתוכו טפי מכירה: **כופת.** צגמרא מפרש לה עשוי חלל ככירה אלף ארכו כרחצו ואין צו אלף שיעור שפיתת קדיה אחת וכירה יש עה שפיתת שמי קדירות: **גב' על גביו.** על שפתו: **אלף לסמוך.** אלף דופנו: **הא ככירה שרי.** כלומר מדקתני הרי הוה כמנור מכלל דאי הוה מדמי ליה לכירה הוה שרי ושמעינן מינה דכירה שהוסק צגפת ובעיניס שרי: **וצמאי קאי קס"ד** צשאניה גרופה ואי על גבה מי שרי: **סניא כווסיה דאביי.** דאסור לסמוך לתנור: **אפי' צגפת ועיניס.** לשתרי צגרופה וקטומה: **שחלקה לאורכה.** הרי צטלו שמי שפיתומה שחלקת רחצה לשמים הלכך טהרה מעומלאתה שרי יתלה: **נחלקה לרחצה.** מאלו שמי השפיתות קיימות זו לצדה זו לצדה: **כופח צין לאורכה צין לרחצה** טהרה. שהרי ארכה כרחצה וכולה מקוס שפיתת אחת: **בתנאי אין נוסנין ציאה צד המיחם.** קומקום של נחש: **צציל שסוגלגל.** שחללה קאת עד שמהא מגלגלת: **ולא יפקיענה צסודרין.** לא ישברנה על קודל שהחוס צממה כדי שחללה מחומו של סודר: **צחול וצצק דרכיס.** שהחוסו מכת חמה. וצגמרא (י) מפרש אמצאי לא פליג רבי יוסף דהא: **והביאו סילון.** מצעד יוס: **אל לונן.** כדי לתמנן (י) דהמיס נמשכין וצאין כל השצנת: **לסוך אמה.** של חמי צצריא: **אס צצנת.** און שצלו צצנת: **ה"ג כחמין שהחמו:**

אפי' ציוס השצנת ולמאי דפרישיתא דעיקר פלוגתייהו בחול אחי שפיר: **פינה ממיחם לביהם מהו.** וא"ת דצפרק צמה טומנין (לקמן דף נה.) תניא וכן היה רשב"ג אומר לא אסרו אלף צאותו מיחם אלף פינה ממיחם למיחם מותר אלמא צמיחם אחר שרי טפי והכי משמע איכא אור"ת דהכא גבי השהה ע"ג כירה כשהוא צאותו מיחם שהוא חס לא אחי לתתוי אלף צמיחם אחר שהוא קר אחי לתתוי אלף גבי הטמנה שרי טפי כשהוא קר דצמיחוי מועט לא יועיל: ורשב"א מפרש בשם ר"י דהתם בהטמנה דהו לזוך מחר ליכא למיחם למיחוי דגלגל חתוי יתחמם הרבה אלף הכא דבעי לה גלילה איכא למיחם למיחוי ומיחוי קאת משמע התם דמיירי צמטנין גלילה (ת"י):

תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא אא יתן בו. אי להחזיר תנן הכא נמי האי לא יתן לא יחזיר אלף להשהות משהה אפילו צמנו שאינו גרוף וקטום כמשמעו בפ"ק (דף יח.): **דשרינן קידרא חייתא ונשיל כמאכל** בן דרוסאי אפילו צאינו גרוף וקטום ומשמע התם דצמנו קראי חא דקתני התם לעיל לא תמלא אשה קדרה (א) עסקיית' כו':

אי לימא בשאינה גרופה. האי ליטנא לאו דוקא דלציי סבר דלא מיתוקמה צגרופה דגרופה לא מסתבר ליה שיהא חילוק צין גפת ועיס לקס וגבצא דאי הוה מלי צאי לאוקמה צגרופה דקמיון לה רב אלף לא הוה מלי למשפט מילי"ה ורב אלף דמוקי לה צגרופה סבר דיש לעולם יומר חוס כשהסיקוה צגפת ובעיניס אע"ג דגרופה מצקס וגבצא:

תניא כוותיה דאביי בו. יש דגרסי בקיפא כופח שהסיקוה צגפת ובעיניס (ב) אין סומכין לה דאי גרס סומכין לה לא חא חא כוותיה דאביי דאית ליה דצנפס נמי אין סומכין (ג) כדאמרנין לעיל וי"ל דאי גרסינן סומכין (ד) איכא לאוקמה צגרופה ונקט גפת ועיניס לרבותא דאפילו הכי סומכין לה (ה):

א ימינינה בחור. אע"ג דלמר צלא יחפור (ו) צ"ד דף יט. (ז) דחול דקרי מקרי דתמיס ממיס והכא צ"ה ה"ל קרית ליה דצנפס צחול שהחוס צממה דומיא דאצק דרכיס: **מעשה והביאו סילון שר צונן** לתוך אמה שר חמין

בו. מצעד יוס הצירוף דפירש בקונטרס ואין שום איסור כלל בהצאה דתניא צפרק קמא (דף יד) פותקין מיס לגינה ומתמלאת והולכת כל השצנת כולה ואסרו צרחינה גזירה שמה יערבס צצנת ולערבס צצנת אסור משום מולדות האור ומשיצא כחדא גזירה (ז) ואס היינו מפרשים דצנפס היו צו נקציס וכשהיו רוחאים צצנת היו פותחים הנקציס ומתערבצין האוניין צמחין הוה אחי שפיר טפי דשתא ליכא אלף חדא גזירה אטו חמי האור אף צגמרא מדמי לה להטמנה מצעד יוס ויליף מינה לאסור להטמין

להו גלגל מאי אמר רב

כ

תום' ישנים

(א) ואי ממני להשהות תנן כמנור נמי אסור להשהות אע"ג דקדורא ה' מיחא לעיל שרי הוה כמנונא וממני אי להשהות תנן אחי דלא כמנאי: (ב) ולפי"ה צריך למגרס כמנה הכי ואל"ל ע"ג ואל"ל צמחם ואי גרסי סומכין גרסי ונתנין אפילו ע"ג ואפילו צמחם: (ג) והא דחשיב לה כמנן שהחמו צצנת משמע טפי כפי רשאי:

מוסף תוספות

א. דאפילו בשבת, ל"ל יוס שבת משום. ב. דאצטרך מיני' א. דאצטרך לאפוקי דלא תימא דמחזירים מבטוי קאמר. ג. לגבי מטמין דברר שאינו מוסף (נהל"ל). ד. ותורפס' ותנין ככל התנור. ה. מוס' הא"ש. ו. ובשיל. ח. הא"ש. ו. ואפי' אינו גרוף, ואחור קאי דקתני לעיל [א"כ] אמאי אסרין לתת בשביל בתנור. ט. מוס' הא"ש. אלא הכי הו"ל למימר וצמאי עסקין, אילמא על גביי ובשאינו גרוף וקטום ומוס' הא"ש, ולא דק בלישנא. ק. רש"י. ח. דהוה מוקמי' לה בגרוף. מוס' הא"ש. והרי הוה כחור, דאע"ג דגרוף וקטום, ע"ג אסור, דאי בכירה שפיר דמי. רש"י. ט. לפי מאי דהוה מפרש מתני'. מוס' הא"ש. א. דאפי' מוס' הא"ש. א. ל"ק מדי. מוס' הא"ש. ב. ואע"ג דפרישית לעיל דמשמע ל"י לאביי דמיירי בשאינה גרופה מדקתני בגפת ובעיניס, היינו דקתני ל"י גבי אסורא, אבל הכא דגבי היתירא קתני לה, נקטיה לרבותא. מוס' הא"ש.

(א) וצרכת מת. וש"ן, (ב) כלים פ"ו מ"ג. א. [לקמן לט.], ד. [י"ל והמיס. דבש ממר.], ט. [י"ל: לו ד"ה וכו' חזורים, ועי"ש].

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תנור בו דשרינן קידרא חייתא ובשיל כמאכל בן דרוסאי. ק"ל הא שם לא מוכר מן מאצ"ד אלף סתם ובשיל שפיר דמי אלף דמוס' מבטו שם דסיני כמאצ"ד דהא קיימא לן כמנאי וא"כ אף עשו כלן היתה מזה נלמא צלמת מנור מחר דמאצ"ד אסור ודאמרי' ובשיל ש"ד היינו כפשוטו ובשיל דמנר גם אמאי ולא הויכחו כפשוטו דהא קמי' ולא חזרה על גבי נגלס אלף כדי שקדמו פניה חזרה היינו כמנר כמ"ש מוס' לעיל דף לו ע"א ד"ה אפי' וכו' ק"ל על גבי דחזרה כמנוס ה"ל. והיינו ע"כ משום דחזרה אופני צמנו. ע"פ רש"י מוס' תמיה מאד:

הגהות הגר"א

[א] גמ' סומכין לו ואין טומנין. כ"ל סומכין לו ונתנין ט':

רבינו הגנאל

להחזירם הוה ששינוי אף מחזירין, אבל אם היתה ע"ג קרקע אפי' שהיה צדעו להחזירם לכירה אסור. ואסיקנא לשמעטא בתרי לישני, וקרי' כל כ"י אינו גונא דארויחא עבדינן לחומרא, ושבת איסורא דארויחא היא. תלאם במקל או גומי' ע"ג המיטה או הניחם בכריה המיטה או פינם מפיחם למיחם, הני כוליהו איבעו ולא איפשיטו ועלו בתריה, וקרי' כל תיקו דאיסורא לחומרא. מתני' תנור שסיקוה בקש ובגבבא כו'. אוקמא אביי לא יסמוך. תניא כוותיה תנור שהסיקוה בקש ובגבבא או סומכין לו ואין צ"ל [בתוכו]. ואין צ"ל על גביו, ואין צ"ל שהסיקו בגפת או בעיניס. כופח שהסיקוה בקש ובגבבא הרי הוה ככירה, בגפת ובעיניס הרי הוה כתנור ואסור, ואע"פ שהוא גרוף וקטום. ואסיקנא כופח מקום שפיתת קדירה אחת, כירה מקום שפיתת שתי קדירות, ודייקין לה מאה דתנן כירה שחלקה לאורכה טהורה לרחבה טמאה, פירוש עייין תורת כלי עליה דהא לכלול לפשת [בין] אחת, כופח בין לרחבה בין לאורכה טהורה. והאי כופח נפיש הבליה מדכירה, ווטר הבליה מדתנור. וקרי' מתניין בתנור של נחתומין, [ותנור של נחתומין] מפורש בלא יחפור (ג' ב' ב.), אבל תנור [דינן] ככירה של נחתומין היא. פוס' אין נתנין ביצה בעי המיחם בשביל שתגלגל. גלגל מאי, אמר רב יוסף גלגל חייב חטאת,

(א) לקמן קמה. (ב) ע"כ קמו. (ג) וי"ל האזן. מוס' לזנין: כחמה. וכו'. מלך דבש.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מי סבת מעשה טבריא אסיפא:

גליון הש"ס

גמרא דחלפי אפיתחא דגיהנם. עיין חולין דף ח ע"א חוס' ד"ה בחמי טבריא:

מוסף רש"י

כל שבא בחמין. כלומר שמתבשל (לקמן קמה). שורין אותו בחמין בשבת. כ"י קשה נמשך. אבל לא שאל בא בחמין מלפני השבת. כגון בע"כ שאכלין אותו מי על ידי הדקק (שם). מדיחין אותו. ולא אמרין זהו כשולל. אבל לא שורין (שם). חרין מן המליצה ישן. דג מלח של שנה שעברה (שם). וקוליה האיספין. שם דג שאכלין אותו ממחמת מלח על ידי הדקק במתן. והנה כשהיה נמי לא שבו גמר מלאכתו והוא כשול (שם). נוחקן תבשיל לתוך הבור. שאין בו מים (לקמן קמה). בשביל שהיא שבורה. על קירח ממחמת המים (שם). ואת המים הימים ביעים בשביל שיצטוו. כל מלח מיס כשהיה יפסד לתוך מים רעים להסתער שיעטנו ולא יתנו (שם).

תוס' ישנים

(א) וצ"ל נמי אסרי שמה יתמה דלף צ"ע אסרי לחמת לזרין מליצה ב. (ב) ואין נראה כ"כ קושא דלא מיישקן שמה יתפרסל במעשה אלא בחול דוקא מיישקן ובעלין לו כל הנוהג וחסר לו מעט:

רבינו הגאון

כענין מליצה ישן וקוליה האיספין שהדחתו היא גמר מלאכתו. ולא יפקיענה בסודרין. ור' יוסי מתייר. ואוקמה רב בחמין (במחמת) כ"ע לא פליגי דשרין בתולדות האור כולי עלמא לא פליגי (דשרי) [דאסרו]. כי פליגי בתולדות חמה, ת"ק סבר גורנין תולדות חמה אסור תולדות חמה אור, ור' יוסי סבר לא גורנין. ואמר רב רבנן לרבי יוסי והא מעשה שעשו אנשי טבריא תולדות חמה הוא האסרי רבנן לאנשי טבריא. אע"פ דדחי ר' יוסי ואמר תולדות אור הן, ק"ל כתיב. אמר רב חסדא

כירה פרק שלישי שבת

ל"א.

עין משפט
נר מצוה

ג' א ב מ"י פ"ט מהל' שבת הלכה ג' ופכ"ב הלכה ט' סמך לאוין סה טו"ע ע"א ח' סמך שיה ספ"ק ג':

לעני רש"י

טורני"א. טנה.

מוסף תוספות

א. [וקשה] למה אסרו ביר"ט, דהא איסור הטמנה בדבר המוסף אינו אלא בערב שבת גזירה שמה יתחה במחלים, וזוהי החלום מותר הוא ביר"ט. ריע"ג. ב. דכיון דהוי"ה אסורה ביר"ט, וכוונתם במים אלו לרחיצה. ריע"ג. ג. בחמי טבריא. ריע"ג. ד. זה חיי עובר בתוך האמה ופיהו ויצא לחוץ. מי הריץ לט: סו"ה ממשש. ה. ומיזיו יוצאין ונשפכין לגומא שבקרקע. מי הריץ לט: סו"ה ממשש. ו. והו"ל שמתין בדבר המוסף שאסרו חכמים. ריע"ג. ז. כדי שתתרכך יתה. ח. הריץ. י. לאחר שיתרבה מן האש. חוס' רל"ט. ט. שלא תבשלה כ"צ. אע"פ שתבשלה כמאכל ביר, דהו לא אפשר לאחזיקי עלה מים בשול. אפ"ה. מי הריץ. י. כלומר, אין שורין אותו בכלי ראשון, אבל שופכין בכלי ראשון עליו. חוס' רל"ט. טו. משום דכיון דצ"ע האור ממש אסור וכו' בתולדות האור נמי מחמירין ל"ה הואיל ולא תבשיל כ"צ. מי הריץ. יא. מכשיל ראשון. ריע"ג. לא בכלי ראשון הוא, כ"י קליפה לא מבשיל. [אלא] מי הריץ. יב. ואפי כ"י קליפה לא מבשיל. ריע"ג. ג. דאין כאן בשול. חוס' רל"ט. יד. דכלי ראשון. מי הריץ. טו. קשה, אמאי שרי לשפוך עליו בכלי ראשון. חוס' רל"ט. אפי' היתה כ"י קליפה לא מבשיל הוא קצת, אפי' בהדחה. ריע"ג. טז. וכלי שני אינו מבשיל. ריע"ג. יז. (ו) ודוקא מדיחין, אבל חוס' רל"ט. יח. האלפס והקריאה שמעבידן מדיחין לא יתן לתוכן תכלין. חוס' רל"ט. יט. בכלי שני מותר לשרות בכלי שני. חוס' רל"ט. כ. (ו) לאו דוקא מדיחים. ריע"ג. כא. דה"ק דסתם גג לית ביה עפר דניחוש ביה שמה יתפרסל. ילקל את גגו. חוס' רל"ט. ד"ה פסס. כב. גזירה. חוס' רל"ט. ד"ה ססס. [אין] דסתם גג הוא טוח בטיט יפה ובסיד, וכשאדם חופר, אינו עוקר משם עפר אלא כעין רבבים מדובקים. ריע"ג. כג. דאפי' טלטול מן הצד ליכא, שאינו מטלטל, אלא הגאות מרדכ. כד. בדפנות של קרקע קשה. רע"ג. כד. בעומק ומן הצדדין, דבעפר תיחוח ממש ליכא משום גומא. רע"ג. כו. וכשנטול ממנו לעשות גומא היא מתמלאת מיד מן העפר שסביבותיה. ריע"ג. כז. והשתא ליכא גומא כלל. ריע"ג.

גמ' כל שצא בחמין. כל מלוח שצא בחמין מע"ש חורין ושורין אותו בחמין בשבת ואין בו משום תיקון שהרי נתקן כבר: מדיחין. שאין זה גמר מלאכתו אבל לא שורין: חוץ מדג מלוח ישן או קוליים האיספין. דג שקורין טוני"א: שהדחמו זהו גמר מלאכתו.

מדקרי ליה גמר מלאכתו ש"מ זהו ציטורו וחיוב: והא דתנן. צפרק חצית נותנין כו' המים: לזון בחמה. צמש: דשרי. דאין דרך ציטורו צדק וחמה צדור לא מילתא דליגור הא אטו הא: צולדות האור. כגון אס הווסם הסודר הזה צדור מתחילה: דאסרי. דהוי ציטור: סולדות חמה. שהוסם הסודר בחמה: אטו סולדות האור. דמאן דחוי סבר דתולדות האור יניחו: שמה יטמין צרמץ. דמאן דחוי סבר מנדי האי לצשלי והאי לצשלי ותרמייהו דרך הטמנה מה לי רמץ מה לי חול ומשום הכי מודה ר' יוסי: שמה יזיו עפר. שמה לא יהא שם חול עקור לכל הצורך ואפי' לאוזוי עפר הדצוק והוי חופר גומא: עפר תיחוח. כלומר תיחוח בעומק דליכא למיחש לזנין: גג רוסה. שרתחו חמה: ואין מגלגלין כסיד רוסה. דהוא סולדות האור: ליכא למיגור. כגג רותח דהא לא מטמין ליה: אלא לשמה יזיו עפר ויכנסו בו ליגור: לפוך אמה של חמין. וחמי טבריא לאו תולדות האור נינהו ואפ"ה אסרו להו ומודה צה"ר יוסי: דדמיא להטמנה. שמתמין מים צמים: מי כפרס מעשה (א) אסיפא קאי. לסייעתא דחול ואצק ולאורי דתולדות חמה כי האי גוונא אסרי לגברי הכל: ארישא קאי. אפלוגתא ורבנן הוא דאמרי לה אבל לר' יוסי כה"ג לא מיתסר אלא משום דהני תולדות האור נינהו: והא מעשה. דחמי טבריא דתולדות חמה נינהו ודמיא לאפקעתא דסודרין דליכא למגור לשמה יזיו ואסרי להו: צטלה

ההוא תולדות אור הוא דחלפי אפיתחא דגיהנם אמר רב חסדא

להטמין מצדוד יוס דצדד המוסף הבל גזירה שמה יטמין צרמץ (א) ושמא יתמה ולר"י נראה דמה שהיו מתערבין לזון בחמין לא הוה דמי להטמנה וליכא למילף מינה דליכא למימר דאסרי להו מפני שמצטל המים לזנין. ונראה לו דסילוף לא היה מתערב בחמין כי היה מוקף מחילות מכל זד והיו מתחממין המים לזנין שצטילין ממחמת חמי טבריא^א ולא היו רוחלים בחמי טבריא עכ"ל לפי שריחן רע והשתא דמיא להטמנה שמים לזנין היו נטמין צרמץ בתוך החמין להחמם:

כ"כ שבא בחמין מלפני השבת פירוש שנתבשל לגמרי כדמפרש לקמן צפרק חצית (דף קמה): כגון תרנגולת רדכי אצא שורין אותו בחמין אפילו בכלי ראשון^א וכל שלא צא כו"ט מדיחין אותו לפירוש רש"י דמפרש דעירוי^א ככלי שני^ב אפי' שפיר הכא דאין שורין אותו בכלי ראשון אבל מדיחין אותו בכלי ראשון דרך עירוי^א אבל לפר"ט דמפרש דעירוי^א הוא ככלי ראשון^{טו} ע"כ מדיחין אותו בכלי שני קאמר וכו' מתי אריא מדיחין אפילו שורין נמי^{טז} ואומר ר"י דאפילו בכלי שני^א אין שורין דהואיל דהמים חמין מיחוי כמבשל ואע"ג דתנן לקמן (דף קמג):^י אבל נותן לתוך הקערה או לתוך התמחו^י היינו דוקא תכלין שהן עשוין למתק את הקדירה ולא מיחוי כמבשל אפי"כ ה"ה שורין אותו כיון דאריי בכלי שני והא דנקט מדיחין לאשמעינן דאפילו הדמה היא גמר מלאכה צמלית הישן וקוליים האיספין: שמה יטמין ברמין. אבל הפקעת סודרין לא גזרו אטו שמה יטמין צרמץ דסודרין לא דמו לרמץ ואטו סודרין שנתחממו צדור לא צעי ר' יוסי למיגור דאין דרך לחממן כל כך שלא יהיו נשרפין: מפני שמוזי עפר במקומו. פי' צקוטרס מתוך שלא יהיה לו חול עקור כל הצורך לכסות אתי לאוזוי עפר הדצוק והוי חופר גומא וקשה לריצ"א דהא ליכא איסורא לאורייתא צופר גומא ואינו כריך

אלא לעפרה רדכי שמעון דאמר מלאכה שאינה נריכה לגופה פטור עליה וריך לומר לפי פירוש הקוטרס גזירה שמה יתפרסל גומא לטמון הצליה צתוכה ור"ת (ב) הקשה לפירוש הקוטרס דמאי דמשני צקמוך סתם גג לית ביה עפר אריכה הא סתם גג יש בו מעויצה וכיון דגורנין שמה יתפרסל לגזור שמה יתפרסל במעויצה ויכסה ועוד שמהא צקפרים יניסו מפני שמוזי עפר ממקומו ולפירוש הקוטרס כריך לגרום^כ שמה יזיו ומפרש ר"ת שמוזי עפר שהוא מוקפה ממקומו כשתחב צתוך העפר וסבר רב יוסף דטלטול מן הצד שמהי טלטול ואיכא צינייהו עפר תיחוח היינו^{כז} שהוא מתיחוח כל כך כשמניח הצליה מידו ליפול נטמנת מעלמה צתוך העפר ואינו מוזי עפר ממקומו צדיים והשתא אתי שפיר דסתם גג לית ביה עפר כל כך שיוכל להטמין צתוכו דלחפירת מעויצה לא חיישין ולפירוש זה הוה מצי למימר איכא צינייהו עפר מוכן ובלאו הכי איכא צינייהו טוצא כגון גג דאית ביה עפר שמה יטמין ליכא למימר ושמה יזיו איכא וכגון מעשה דאנשי טבריא דשייך יטמין ולא שייך יזיו אבל קשה לרש"י דקאמר צקמוך אלא למ"ד שמה יזיו עפר לגזור ולהאי פירוש לא שייך למימר לגזור אלא הוה ליה למימר ליסתר ויש ליישב דמשום דכל איסורי דרבנן הם גזירה אטו לאורייתא נקט האי לישנא ועוד פירש רצינו תס צקפר הישר שמוזי עפר ממקומו והוי חופר שהוא תולדה דחורש אפילו צעפר תיחוח כגון חול ואצק דריכס כדמוכח בצליה (דף מ. טז) דקאמר והא קעביד כמישה צעפר תיחוח והא קעביד גומא אלמא צעפר תיחוח שייך נמי גומא והא דקאמר הכא איכא צינייהו עפר תיחוח היינו כל כך תיחוח כשמניח צליה עליו נשקעת מאליה דצההוא ודאי לא שייך חורש וקשה לפי' דלמאי פליג רבה ארז יוסף ולא חייש למה שמוזי עפר מדקאמר אלא למאן דאמר שמוזי כו' משמע דלרבה ינחא ויש לומר דרבה סבר דלא שייך גומא אלא כשנטול צידו מן העפר ושאר מקום מן הגומא אבל צענינת צליה לא שייכא גומא לפי שאינה ניכרת:

איכא בינייהו עפר תיחוח. פירש צקוטרס דצעפר תיחוח לא שייכא גומא והא דמשמע בצליה (טז) דצעפר תיחוח נמי שייך גומא כריך לומר לפי' דהתם אריי שיש מעט עפר תיחוח וסביבו קרקע קשה דכשמסיר עפר תיחוח תשאר הגומא קיימת^{כח} אבל הכא כשיש עפר תיחוח הרבה^{כח} כשיעשה גומא אינה מתקיימת^{כח} כי דופני הגומא יפלו ולא יוכלו להתקיים לפי שאין הקרקע קשה^{כח}: ואין מגלגלין ביצה על גבי סיד רותח. קשה דמפליג צין תולדות חמה לתולדות האור לפלוג בתולדות חמה גופייהו צין גג רותח לחול ואצק דריכס וגג דאית ביה עפר ולמ"ד דשמה יטמין צרמץ אתי שפיר דמפליג צין גג רותח לקיד רותח שלא כדרך הטמנה אבל בתולדות חמה גופייהו לא מצי למיפלג אלא צין דרך הטמנה לשלא כדרך הטמנה דבחול נמי אס אינו מטמין בו אלא מגלגלו על גבי שרי: אלא ע"פ ר' יוסי וכו'. וא"כ לרז יוסף אטו מי לית ליה גזירה שמה יטמין צרמץ והא מתיא טעמא אסרינן להטמין צדדד המוסף הבל ויש לומר דמבעוד יוס איכא למיגור שמה יטמין צרמץ ושמה יתמה אבל הכא לא שייך למיגור דאטו אי שרינן לצבל בחמי חמיה דילמא אתי לצבל בחמי אור בשבת וא"ת הא אסרינן משחשיכה להטמין אף כשאין מוסף הבל גזירה שמה יתחח ויש לומר דהני מילי צדדד המבוסל איכא למיחש שמה יתחח אבל ציטור גמור כי הכא לא טעו אינשי אטו תולדות חמה:

ממעשה

עין משפט
גזר מחצה

למ:

כירה פרק שלישי שבת

מסורת הש"ס

יד א ב מו"י פ"א מהל' יו"ט הלכה טו סמג לאוזן פה טו"ע"ע אריח סימן תפאז סעף ב: ב"ג ד מ"ו פ"כ"ב מהל' שבת הלכה ג סמג לאוזן פה טו"ע"ע אריח סימן שסו סעף ח:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והאי תנא וכו' שהוחמו בשבת אסור בהוצאה הע' שהוחמו:

מוסף רש"י

לא יחם אדם חמין לרובלו. לרובן רגלי, כולל נפש המיז המכוז ולא להעביר אור בשביל חמילה (ביצה כא.)

תו"ם ישנים

(א) הא דלא מייתי בעברי ושהיה מהכא דלספור דלמאי הטעמה ר"ז המכור: (ב) והא דתמיך אפילו דלמאי דמתניא קודם גזירה וי"ל דמתקמה אחר גזירה דגזירה קדמית וי"ל דלמאי דלמאי (ג) ומהר"ם מפ"ש דמתקמי שהוחמו מע"ש היינו עשהמלקי מעל האור מע"ש ושהוחמו בשבת היינו נמי שהוחמו מע"ש כל זמן א"ל דלמאי דמתניא ויזכיר גם בשבת דמיא דלמאי טעמיה ויזכיר פלוגי רי"מ ור"י ור"מ ויזכיר קרי שחי חמין כבר ויזכיר אצל בנסלקו מנפי"א אפילו ר"מ מורי' דשרי להשתטף ולא לרובן והאי תנא הוא רי"מ ור"י דלמאי חמין עשהמלקי ויזכיר גם בשבת והשתא פיר' עשרי הא ה"א מעשה דלמאי טעמיה בקרקע הוא וימישכ נמי הי"ה דפ' עמנו עשית' דשרי רי"מ לרובן בקרקע וכן בערב חמין דמקי כרי"ש:

מוסף תוספות

א. אבל ממשע דאדמי טבריה דייקין שפיר דאסור מבעור יום, שמי הסילקו בין מתחממין מבעו"י מבוקהו 'בחמין שהוחמו בשבת' מכלל דלאו בשבת הוחמו. מוס' הל"ש. ג. איירי. מוס' הל"ש. ג. א"י ה"ק, שומרים בהם מבעו"י, ואין מוטללים אותם ממשכה ולא בביה"ש. ט. היכי הו"א דמבעו"י שרי להשתטף בדבר המוסיף הבל ובכר"ש אסור, הא, מוס' הל"ש. ה. אי"ב, אפי' ברבר המוסיף הבל טעמין, כדרך שהוא מטמק מבעו"י. טז"א. דאי ממתני' דאין שומרים בגפת ובובל, הו"א דהני מלי לכתחילה, אבל בביעור לא מתיר הבהשיל, ואז מל' יהיו העולם נמנים מהלשמן בדבר המוסיף, אבל ריע"א. ז. דאסור להם בביעור. ריע"א. ח. שכיזן שחטרו להם ההבשיל ונהווי כבן. ח" י. ובמאי. מוס' הל"ש. י. מרחץ שפקשו נקביו מערב יו"ט. מוס' הל"ש. י. א. אלתאן פניו ידיו ורגליו תנן סתמא כבי"ש. מוס' הל"ש. י"ב. ובתי, דייק מטי"א. מוס' הל"ש. י"ג. אם לא ה"י

מחמם לצורך שחיה [אלא]. נפש ריע"א. י"ד. דראויין דהכא פי' מוכנין. טז. כו"ס בחמין שהוחמו בי"ש. ז'. כיון שהוחמו לדעת רחיצה. טז"א. י"ז. כו"ס צורך רחיצה. ריע"א. י"ז. גבי ניקא דאשתתק חמימי. מוס' הל"ש. כ. היכא דאין ראוים לשוחיה. מוס' הל"ש. כ. כן הנהו. מוס' הל"ש. כ"ב. דאפי' לעשות פחמים ולאורחין מותר מן התורה. מוס' הל"ש. כ"ג. מדראווייתא. ח"י ה"ר. כ"ד. רבעי תהם מותר לשנות ואסור לרוחץ, ומותרין לאו משום דכתיב 'אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו ינשה לכם'. מג"ן. כ"ה. פנוי ידיו ורגליו צורך כל נפש, וכן. רמ"ן. כ"ז. משום רפואה היא, לשמור. ח"י ה"ר. כ"ז. והכל צריכין לה, משא"כ בהוציא. ח"י ה"ר. כ"ח. לאו דוקא פקקו נקביו פעריו"ט אלא. מוס' הל"ש. כ"ט. שרי להזיע. מוס' הל"ש. ל'. משום רחיצה. מוס' הל"ש. ל"א. (ד) אפי"ג דמערי"ט הוסיק. מוס' הל"ש. ל"ב. דהא מכריע עכ"ר לי' תלמודא. ריע"א. ל"ג. דשרי להוחמו בערי"ש, אבל אם הוחמו בשבת לא הוה שרי. מוס' הל"ש. ל"ד. הרוחץ במי מערה ובחמי טבריה מסתבץ באלותו'ו, ודייק בתו' אסור בהם לדברי הכל. ריע"א. ל"ז. כלי. מוס' הל"ש. ל"ז. בחמין שהוחמו. מוס' הל"ש. ל"ח. כל מה שהיה אסור אם הוחמו בשבת, ולא ה"י מותר בהוחמו מערי"ש אלא מה שה"י מותר אם הוחמו בשבת. מוס' הל"ש. ל"ט. לכל הפחות בחמין. מוס' הל"ש. לו. וא"כ לרי"מ הוא אסור אפי' הוחמו מערי"ש. מוס' הל"ש. נ"א. ברוחץ בגומא. מוס' לקמן קט. ד"ה חמין. נ"ב. ומתני' [ד]שריא בקרקע חמין שהוחמו מערי"ש. מוס' הל"ש. נ"ג. במקום מחלוקת דברייתא, ובכר"ש. רש"י. נ"ד. דשריא, דוקא. ריע"א. נ"ה.

ממעשה שעשו אנשי טבריא ואסרו להם במלצה הממנה מע"ש ברבר המוסיף הבל. וא"ת מה צריך למילף ממעשה דאנשי טבריה הא מתני' היא דאין טומנין בדבר המוסיף הבל דפרק במה טומנין (לקמן ד' מו: וע) ומצ"ע א"י דלמשהיכה אפי' בדבר שאינו מוסיף הבל אסור כדלמרינן בפ"ב (לעיל דף ג'.) ואור"י דמתניתינן דלקמן איכא לאוקמה צבין השמשות אצל מבעוד יום ה"א דשרי"א ואת"א קבלי טומנין בגזיז למר ואין מטלטלין אותן ואי צבין השמשות א"ל אין טומנין בהן והא אסור לטלטלין. וי"ל דהוה מוקמינן כ"י דלמר (לעיל ד' ט:): כל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו צבין השמשות וא"ת אי כ"י אתי"א אי מבעוד יום שרי להטמין ביה"ש נמי וי"ל דכל דבר שהוא משום שבות כו"י מוטל דה"ל צבין השמשות החמירו ור"ר שמואל מוורדון מפ"ש מנעשה דאנשי טבריא צטלה הטמנה"ל דלספור אפי' לחכול דקתני ואסורין צטמיה ור"ר יונה מפ"ש צטלה אפי' בקדירה חיתתא ויהיו דקאמר צטלה משמע לגמרי מכל דבר: **אל"א פניו ידיו ורגליו חמין מע"ש** דאנשי טבריה צטלה אפי' דקתני חמין שהוחמו בשבת הוא דאסורין הא חמין שהוחמו מע"ש מותרין והתניא: (ג) חמין שהוחמו מע"ש למחר רוחץ בהן פניו ידיו ורגליו אבל לא כל גופו אלא פניו ידיו ורגליו אימא סיפא "בי"ט בחמין שהוחמו בי"ט ואסורין בהוצאה ומותרין בשחיה לימא תנן סתמא כבית שמאי דתנן ב"ית שמאי אומרים לא יחם אדם חמין לרגליו אא"כ ראוין לשחיה וכו"י במתירין א"ר איקא בר חנניא להשתטף בהן כל גופו עסקינן והאי תנא הוא דתניא (ג) לא ישתטף אדם כל גופו בין בחמין ובין בצונן דברי ר"מ ר"ש מתיר ר' יהודה אומר בחמין אסור בצונן מותר אסור רב חסדא מחלוקת בכלי אבל בקרקע דברי הכל מותר והא מעשה דאנשי טבריא בקרקע הוה ואסרי להו רבנן אלא אי איתמר צ הכי איתמר במחלוקת בקרקע אבל בכלי דברי הכל אסור אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הלכה כרבי יהודה א"ל רב יוסף צ בפירוש שמייע לך או מכללא שמייע לך מאי כללא דאמר רב תנחום א"ר יוחנן א"ר ינאי אמר צ (רב) כל מקום שאתה מוצא שנים חלוקין ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע חוץ צ מקולי ממשליות שאף על פי שרבי אליעזר מחמיר ורבי יהושע מיקל ור' עקיבא מכריע אין הלכה כדברי המכריע הוא דרבי עקיבא תלמיד הוא ועוד הא

צטלה הטמנה. נאסרה הטמנה בדבר המוסיף הבל דהא מצ"ע נתנו שם הסילון ומפני שהצוננין מתחממין צבן ואע"ג דממילא אסור: לפילווייהו. לסילונין שלהן שחזרו בהן: ראויין לנשיה. דמחיס להו לשחיה ואי צבי רוחץ בהן פניו: להשטף. שנותן על גופו ומשתטף: והאי תנא. ר' שמעון היא דמתיר להשטף כל גופו בשבת בחמין שהוחמו מע"ש והיינו דקאמר חמין שהוחמו בשבת אסור (ג) הא שהוחמו מהחמול שרי ואי צבי"ט בחמין שהוחמו צבי"ט ואסור בהוצאה דלפי צית ה"ל לא שרו להסם צבי"ט אלא לפניו ידיו ורגליו אצל לשיטוף כל גופו לא: לא ישטף. בשבת: צבן חמין. ואפי' הוחמו בחול: צבלי. דהרואה אומר היום הוחמו ומוכחא מילתא דמולדות האור יניחו ואתי להסם בשבת כגון נותן לונן חמין: אצל בקרקע. כגון אמצטלות של מרחללות והן חמי האור: מוסר. דצטלי להו דע"פ חמין. **והא מעשה דאנשי טבריא נז'.** אלתא צמלימיהו קיימי: **הד**

להשתטף אדם כל גופו עסקינן והאי תנא הוא דתניא (ג) לא ישתטף אדם כל גופו בין בחמין ובין בצונן דברי ר"מ ר"ש מתיר ר' יהודה אומר בחמין אסור בצונן מותר אסור רב חסדא מחלוקת בכלי אבל בקרקע דברי הכל מותר והא מעשה דאנשי טבריא בקרקע הוה ואסרי להו רבנן אלא אי איתמר צ הכי איתמר במחלוקת בקרקע אבל בכלי דברי הכל אסור אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הלכה כרבי יהודה א"ל רב יוסף צ בפירוש שמייע לך או מכללא שמייע לך מאי כללא דאמר רב תנחום א"ר יוחנן א"ר ינאי אמר צ (רב) כל מקום שאתה מוצא שנים חלוקין ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע חוץ צ מקולי ממשליות שאף על פי שרבי אליעזר מחמיר ורבי יהושע מיקל ור' עקיבא מכריע אין הלכה כדברי המכריע הוא דרבי עקיבא תלמיד הוא ועוד הא

רבינו תנאי ורבי הורשה תלמיד הוא. פירוש שלח המצאנו בנדרים בפרק הנהדר מן המכושל (נ"ד) ר' עקיבא אקדש ליה ברתיה דבר כלבא בשבוע כ"י. אמרה לו זיל הוי בבי רב, אול הוה י"ב שנין קמיה רבי אליעזר ורבי יהושע. ובכרובי מקומות המצאנו כשהוא מדבר עם אחד מן אומרי ר' הורשיה לומר לפניך דבר אחד ממה שלימדני תני דאלך [תמצא זה] בר"ה [בהו] בשעה ששיגר רבן גמליאל לר' יהושע וגזר אנן עריך שתחברו אצלי במקלך כ"י, דתניא הלך ריע' לר' יהושע מביד, א"ל דבר שאחר לימוד לפניך ובמהרהרין (נ"ד) ר"ע אומר משום ר' יהושע שנים מלקטין קישואין כ"י, ובתלמוד אסרו מגדה מר' אליעזר ולא סברה הדר גמרה מר' יהושע ואסברא ניהליה. ועוד הא הדר ביה רבי עקיבא לגבי ר' יהושע. ומפורש זה בפרק במה מדליקין (נ"ט).

רבינו חננאל מדאסרו להו רבנן שבע מיניה דבטלה הטמנה בדבר המוסיף ואפילו מבעוד יום. אסיקנא דכופח מקום שפיתו קריה אתה הוא, ואם הוסיף גפיתא או בצע"ס הדי הוא כתורו ואסור על גביו, וכן לשהות בו אפי"פ שהוא גרוף וקטום אסור. ונמצא האסור שני פנים, צונן שלא הוחמו כל עיקר, ותבשיל שהתחיל להתבשל ולא הגיע למאכל בן דרוסא, והמותר שני פנים, חמין שהוחמו ולא בשילו כל עיקר, וששילו כמאכל בן דרוסא ואפילו בשילו כל צרכו מותר. ומא דקשי ליה זיקא, מסקנא כלישנא בתרא וכבר אשי דבין גדיא ובין דבר אחר בין שריק ובין שלא שריק שרי. לא יטמינהו בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה דברי הכל אסור. מעשה שעשו אנשי טבריא הביאו סילון של צונן כ"י. אין הלכה כאנשי טבריא דהא תבירנהו לסילונייהו. ואוקימנא הא דתנן אסור בהוצאה, להשתטף בהן כל גופו ור' שמעון היא דשרי בחמין שהוחמו מע"ש להשתטף, דתניא אסור להשתטף בין בחמין בין בצונן דברי רבי מאיר, ורבי שמעון מתיר, וכי יהודה אומר בחמין אסור בצונן מותר. אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הלכה כר' יהודה.

אמר רבה בר בר חנה פ' הכרזה ב' יהודה, א"ע"א ד' יוחנן אית ליה הלכה כסתם משנה צ"ב. **הכא משום דר' יהודה מכריע הוא** צ"ב. **אין הלכה כסתם וקשה דצפרק קמא דפסחים** (דף גי. ודף כה. וע) **פריך ונימא מר הלכה כר' מאיר דסתם לן תנא כוומיה אע"ג דסבר דרזן גמליאל מכריע הוא דפריך צמר הכי ונימא מר הלכה כרזן גמליאל דהוה ליה מכריע וי"ל דסתם דהכא גריע מההוא סתם דהכא סתם צמתני' ומחלוקת צבריימת והלכה כמכריע ומיהו אי לאו הכרעה הוה הלכה כסתם צמתני' אע"ג דמחלוקת צבריימת: (לעיל פ"א חמין שהוחמו מבעוד יום מותרים והתניא חמין שהוחמו ב'.** תימה לוקי היא צבריימת דלסרה צכלי משום דהרואה אומר היום הוחמו ומתניתינן צ צקרקע ממשעה דמתפלגי צסמון צבין כלי לקרקע וי"ל דדוקא צשיטוף דקיל איכא צפלוגי אצל בהוצאה דחמירא לא מסתברא צפלוגי צצכי:

דילמא אפי"פ שהוא גרוף וקטום אסור. ונמצא האסור שני פנים, צונן שלא הוחמו כל עיקר, ותבשיל שהתחיל להתבשל ולא הגיע למאכל בן דרוסא, והמותר שני פנים, חמין שהוחמו ולא בשילו כל עיקר, וששילו כמאכל בן דרוסא ואפילו בשילו כל צרכו מותר. ומא דקשי ליה זיקא, מסקנא כלישנא בתרא וכבר אשי דבין גדיא ובין דבר אחר בין שריק ובין שלא שריק שרי. לא יטמינהו בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה דברי הכל אסור. מעשה שעשו אנשי טבריא הביאו סילון של צונן כ"י. אין הלכה כאנשי טבריא דהא תבירנהו לסילונייהו. ואוקימנא הא דתנן אסור בהוצאה, להשתטף בהן כל גופו ור' שמעון היא דשרי בחמין שהוחמו מע"ש להשתטף, דתניא אסור להשתטף בין בחמין בין בצונן דברי רבי מאיר, ורבי שמעון מתיר, וכי יהודה אומר בחמין אסור בצונן מותר. אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הלכה כר' יהודה.

אמר רבה בר בר חנה פ' הכרזה ב' יהודה, א"ע"א ד' יוחנן אית ליה הלכה כסתם משנה צ"ב. **הכא משום דר' יהודה מכריע הוא** צ"ב. **אין הלכה כסתם וקשה דצפרק קמא דפסחים** (דף גי. ודף כה. וע) **פריך ונימא מר הלכה כר' מאיר דסתם לן תנא כוומיה אע"ג דסבר דרזן גמליאל מכריע הוא דפריך צמר הכי ונימא מר הלכה כרזן גמליאל דהוה ליה מכריע וי"ל דסתם דהכא גריע מההוא סתם דהכא סתם צמתני' ומחלוקת צבריימת והלכה כמכריע ומיהו אי לאו הכרעה הוה הלכה כסתם צמתני' אע"ג דמחלוקת צבריימת: (לעיל פ"א חמין שהוחמו מבעוד יום מותרים והתניא חמין שהוחמו ב'.** תימה לוקי היא צבריימת דלסרה צכלי משום דהרואה אומר היום הוחמו ומתניתינן צ צקרקע ממשעה דמתפלגי צסמון צבין כלי לקרקע וי"ל דדוקא צשיטוף דקיל איכא צפלוגי אצל בהוצאה דחמירא לא מסתברא צפלוגי צצכי:

(א) לקמן מ. ט. ג. ביהא כא.; (ב) לקמן קמו: ע"ש ומסתמא פ"ד, (ד) נבככות ט. וש"נ, (ה) ו"ל רבי, (ו) (לעיל כ"ג, ט.) (ז) וי"כ מוספת עירובין טו, ד"ה אלתא ונבכותו נא. ד"ה מני ודף פט. ד"ה ש"מ וצ"ב ב. ד"ה ופי' חוס' לקמן מו: ד"ה נכחה ומוס' בטרות מז. ד"ה הסבו ומוספת צ"ב זי: ד"ה הא מצני וע"ע ש"ז צ"מ כג. ד"ה סל של צ"ב, (ח) אמר ר' יוחנן הלכה כר',

גליון הש"ס

גמ' הכי איתמר מחלוקת בקרקע. ע"י מ"ק דף יט ע"כ מוס' ד"ה שספור וצ"ע: חו"כ ד"ה מפעשה וכו' במלצה אפילו בקריה ח"ת"א. ע"י לקמן דף ז' מו ע"כ מוס' ד"ה גמ' טומו"ן ד"ה אאי"ב וכו' גירא לר"י דוקא שמתבם. ע"י לקמן דף טו ע"א מוס' ד"ה הולול וחלוק: בא"ר דהא לית לחו מותר. דנביה' צ"ע דלענין מתוך מה הפסח צין ראויה או צ"ל ראויה בצט"א שהוסף ומלן לית ליה מתוך לית ליה הולול וסוד זה מפורש מירכ"ם הגמ' פסחים דף מו ע"ב וכמ"ס הפוס' ס"ס ד"ה ארבעה לא ליתמידי וע"ג ובתשובה וגם דברשות הארמני זה עתה צ"ע בא"ר צבריינן פ"ק נפלה הלכות ליה לוי וגמר וזו דלפני לגרוך מילה עדיף. הא להרואה אסור להשתטף מכריח צצלה מנלל צמתים חמין מ"ס אפי"פ ש"א צ"א לקמן חמין:

רב נסים גאון

חזקא דר' עקיבא לגבי רבי אליעזר ורבי יהושע תלמיד הוא. פירוש שלח המצאנו בנדרים בפרק הנהדר מן המכושל (נ"ד) ר' עקיבא אקדש ליה ברתיה דבר כלבא בשבוע כ"י. אמרה לו זיל הוי בבי רב, אול הוה י"ב שנין קמיה רבי אליעזר ורבי יהושע. ובכרובי מקומות המצאנו כשהוא מדבר עם אחד מן אומרי ר' הורשיה לומר לפניך דבר אחד ממה שלימדני תני דאלך [תמצא זה] בר"ה [בהו] בשעה ששיגר רבן גמליאל לר' יהושע וגזר אנן עריך שתחברו אצלי במקלך כ"י, דתניא הלך ריע' לר' יהושע מביד, א"ל דבר שאחר לימוד לפניך ובמהרהרין (נ"ד) ר"ע אומר משום ר' יהושע שנים מלקטין קישואין כ"י, ובתלמוד אסרו מגדה מר' אליעזר ולא סברה הדר גמרה מר' יהושע ואסברא ניהליה. ועוד הא הדר ביה רבי עקיבא לגבי ר' יהושע. ומפורש זה בפרק במה מדליקין (נ"ט).

רבינו חננאל

מדאסרו להו רבנן שבע מיניה דבטלה הטמנה בדבר המוסיף ואפילו מבעוד יום. אסיקנא דכופח מקום שפיתו קריה אתה הוא, ואם הוסיף גפיתא או בצע"ס הדי הוא כתורו ואסור על גביו, וכן לשהות בו אפי"פ שהוא גרוף וקטום אסור. ונמצא האסור שני פנים, צונן שלא הוחמו כל עיקר, ותבשיל שהתחיל להתבשל ולא הגיע למאכל בן דרוסא, והמותר שני פנים, חמין שהוחמו ולא בשילו כל עיקר, וששילו כמאכל בן דרוסא ואפילו בשילו כל צרכו מותר. ומא דקשי ליה זיקא, מסקנא כלישנא בתרא וכבר אשי דבין גדיא ובין דבר אחר בין שריק ובין שלא שריק שרי. לא יטמינהו בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה דברי הכל אסור. מעשה שעשו אנשי טבריא הביאו סילון של צונן כ"י. אין הלכה כאנשי טבריא דהא תבירנהו לסילונייהו. ואוקימנא הא דתנן אסור בהוצאה, להשתטף בהן כל גופו ור' שמעון היא דשרי בחמין שהוחמו מע"ש להשתטף, דתניא אסור להשתטף בין בחמין בין בצונן דברי רבי מאיר, ורבי שמעון מתיר, וכי יהודה אומר בחמין אסור בצונן מותר. אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הלכה כר' יהודה.

